

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **V. P.**, proti žalovanému: **Magistrát města Pardubice**, se sídlem nám. Republiky 12, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2015, č. j. MmP 24315/2015, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 13. 10. 2015, č. j. 52 Af 28/2015 – 210,

t a k t o :

- I. Návrh žalobkyně na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti **se zamítá**.
- II. Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 13. 10. 2015, č. j. 52 Af 28/2015 – 210, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně brojila žalobou podanou ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí správce daně a potvrzen postup správce daně, který žalobkyni vyměřil neuhrazené místní poplatky za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů. Současně požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů; k žádosti přiložila vyplněný formulář *Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech* ze dne 13. 6. 2015 spolu s četnými podklady (např. rozhodnutí úřadu

práce, oznámení orgánu sociálního zabezpečení, prohlášení zletilého nezaopatřeného dítěte).

[2] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) následně žalobkyni vyzval k doplnění její žádosti. V reakci na tuto výzvu žalobkyně zaslala krajskému soudu vyplněný formulář *Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech* ze dne 21. 8. 2015 spolu s písemným vyjádřením, které doložila mnoha důkazy (kupříkladu lékařskou zprávou o zdravotním stavu jejího otce, rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ve věci žádosti jejího otce o invalidní důchod, potvrzením úřadu práce prokazujícím dobu poskytování péče jejímu otci ze strany její matky, potvrzením o studiu žalobkyně, pojistnými smlouvami, účty z lékárny, rozpisy o platbách plynoucích od úřadu práce aj.). Krajský soud si následně vyžádal zprávy o soudních řízeních vedených u tohoto soudu ve věci žalobkyně a členů její domácnosti, přehled vlastnictví těchto osob od příslušného katastrálního úřadu a informace od žalovaného o tom, zda je některá z těchto osob evidována jako vlastník vozidla.

[3] Usnesením ze dne 13. 10. 2015, č. j. 52 Af 28/2015 – 210 (dále jen „napadené usnesení“), krajský soud zamítl návrh žalobkyně na přiznání osvobození od soudních poplatků i její návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů. Zjistil, že její sdělení o nemajetnosti není pravdivé. Žalobkyně totiž vlastní vykonatelnou pohledávku ve výši 11 600 000 Kč za J. H. a ve výši 1 500 000 Kč za J. V. a K. D. Likvidnost takových pohledávek sice může být omezená, avšak s ohledem na jejich nominální hodnotu nelze pochybovat o tom, že není nulová. Žalobkyně však existenci pohledávek zatajila, což je dle judikatury Nejvyššího správního soudu důvodem pro zamítnutí návrhu na osvobození od soudních poplatků. Jelikož žalobkyně nebyla od soudních poplatků osvobozena, zamítl krajský soud i její žádost o ustanovení zástupce.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti napadenému usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, neboť měla za to, že institut osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce nelze v souladu s právem na spravedlivý proces pojímat tak, jak to učinil krajský soud. Předně uvedla, že jí její majetková situace nedovoluje uhradit soudní poplatek ani služby advokáta. V této souvislosti odkázala na usnesení krajského soudu ze dne 24. 2. 2015, č. j. 18 Co 92/2015 – 94, podle něhož *„pouhá existence pohledávek proti dlužníkům neznamena bez dalšího existenci prostředků, které jí dovolí soudní poplatek uhradit. Samotná žádost o osvobození od soudních poplatků musí být potom posouzena i z pohledu, zda žalobkyně má v současné době (v době, kdy soud o návrhu rozhoduje) reálnou možnost soudní poplatek zaplatit, aby jí nebyl znemožněn přístup k soudu (...).“* (zvýrazněno stěžovatelkou), a konstatovala, že řízení o pohledávkách v jejím vlastnictví probíhají u krajského soudu již několik let. Nesouhlasila s tvrzením, že zatajila existenci svých pohledávek, neboť ve formuláři, který krajskému soudu zaslala, doslova uvedla: *„Nemajetná ve smyslu hotových peněz, vlastník papírových pohledávek“*. Žalobkyně si byla vědoma toho, že před krajským soudem probíhá několik řízení ve věci jejích pohledávek, a proto je nijak nerozváděla, neboť věděla, že o nich soud ví. Nadto se v souladu s rozhodnutím Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2000, sp. zn. IV. ÚS 271/2000, při rozhodování o osvobození od soudních poplatků

pokračování

a ustanovování zástupce k majetku nepřihlíží. Krajský soud se měl zabývat charakterem stěžovatelčiných pohledávek – pak by zjistil, že po stěžovateli nelze spravedlivě požadovat zpeněžení jejích pohledávek za účelem zaplacení soudního poplatku a nákladů právního zastoupení, neboť jsou tyto pohledávky de facto zablokované soudními řízeními a v daném čase nedobytné. Ke kasační stížnosti přiložila soudní rozhodnutí vydaná ve věcech jejího otce V. P., která dokládají, že jsou u něj splněny podmínky pro osvobození od soudních poplatků. Dodala, že v záhlaví napadeného usnesení jsou skryty, resp. neuvedeny tituly soudců, kteří v její věci rozhodovali.

[5] Stěžovatelka dále navrhla porovnat listinu založenou na č. 1. 66 spisu krajského soudu s listinou, kterou zaslala kasačnímu soudu; v obou případech by se mělo jednat o formulář potvrzení o jejích poměrech. Dle krajského soudu byla v tomto formuláři tvrzena nemajetnost stěžovatelky. Naproti tomu stěžovatelka sdělila, že je nemajetná ve smyslu hotových peněz, ale je vlastníkem papírových pohledávek. Své pohledávky tudíž nezapřela, a pokud krajskému soudu připadalo její tvrzení nedostatečné, měl ji vyzvat k upřesnění.

[6] Jelikož stěžovatelka nedisponuje prostředky k zaplacení soudního poplatku krajskému soudu, navrhla přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Podala také návrh na osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Z opatrnosti požádala o prodloužení lhůty k podání kasační stížnosti do doby, než krajský soud nebo Česká advokátní komora zamítne její žádost o ustanovení advokáta nebo bude vydáno rozhodnutí, jímž jí bude zástupce pro řízení o kasační stížnosti ustanoven.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). S ohledem na to, že je kasační stížností napadáno čistě procesní rozhodnutí krajského soudu, a nikoliv rozhodnutí meritorní, netrval Nejvyšší správní soud na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 – 19, všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V rámci řízení o kasační stížnosti proto bylo nadbytečné rozhodovat o stěžovatelčině žádosti o osvobození od soudních poplatků.

[9] Jelikož stěžovatelka vznesla návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, posoudil Nejvyšší správní soud předně důvodnost tohoto návrhu. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. *navrhovatel, u něhož jsou splněny předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát*. Obecně přitom platí, že zastoupení advokátem je podmínkou řízení o kasační stížnosti (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), a proto se při ustanovování zástupce pro toto řízení zvláště nezkoumá, zda je toho nezbytně třeba k ochraně práv

stěžovatele. V nyní souzené věci, kdy je napadáno usnesení, jímž krajský soud neosvobodil stěžovatelku od soudních poplatků, se ovšem neuplatní § 105 odst. 2 s. ř. s. o povinném zastoupení advokátem (k tomu blíže již zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 196/2014 – 19). Proto Nejvyšší správní soud posuzoval, zda stěžovatelka k ochraně svých práv zástupce potřebuje. Z obsahu jejích podání, která učinila v rámci řízení před Nejvyšším správním soudem, je zjevné, že je schopna samostatně hájit své zájmy; je seznatelné, z jakých důvodů a čeho se domáhá. Stěžovatelka dostatečně srozumitelně a s odkazy na judikaturu formulovala své právní názory a její podání netrpí žádnými vadami. Nadto se nyní posuzovaná věc netýká žádné složité hmotněprávní otázky a bylo možné rozhodnout bez nařízení jednání a provádění důkazů. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud uzavřel, že ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti nebylo nezbytně třeba k ochraně práv stěžovatelky, a proto jejímu návrhu nevyhověl.

[10] Nejvyšší správní soud podotýká, že návrh na prodloužení lhůty k podání kasační stížnosti považoval za bezpředmětný, neboť stěžovatelka kasační stížnost v rámci zákonné dvoutýdenní lhůty podala; zdejší soud byl příslušným k rozhodování o stěžovatelčině návrhu na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a neměl povinnost vyčkávat do rozhodnutí České advokátní komory či krajského soudu, jak navrhovala stěžovatelka.

[11] Ve věci samé rozhodl Nejvyšší správní soud za podmínek stanovených v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání. Podle citovaného ustanovení nařizuje Nejvyšší správní soud jednání pouze ve dvou případech – provádí-li dokazování nebo považuje-li to za vhodné. V nyní posuzované věci stěžovatelka navrhovala provedení důkazu listinou založenou na č. l. 66 spisu krajského soudu a její porovnání s listinou, kterou zaslala Nejvyššímu správnímu soudu přílohou ke kasační stížnosti, tj. formulářem *Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech* ze dne 21. 8. 2015. Nejvyšší správní soud však nepovažoval za nutné provádět dokazování, neboť stačilo, že se seznámil s obsahem spisu krajského soudu. Nakládání se spisem krajského soudu a čerpání informací z něj ovšem není dokazováním ve smyslu správního řádu soudního, a proto nebylo třeba nařizovat jednání. Nejvyšší správní soud neshledal ani jiné důvody, pro něž by bylo vhodné jednání nařídít.

[12] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[13] Jádrem posuzované věci je to, zda krajský soud pochybil, když stěžovatelce na základě její žádosti nepřiznal osvobození od soudních poplatků [a následně zamítl i její návrh na ustanovení zástupce, když nezbytnou podmínkou pro vyhovění takovému návrhu je naplnění předpokladů pro osvobození od soudních poplatků (§ 35 odst. 8 věta první s. ř. s.)]. Před vlastním posouzením správnosti postupu krajského soudu je vhodné zrekapitulovat relevantní průběh řízení před krajským soudem a podstatná skutková zjištění patrná ze spisu krajského soudu.

[14] Stěžovatelka vznesla návrh na osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce současně s podáním žaloby dne 3. 8. 2015 a doložila jej mimo jiné vyplněným

pokračování

formulářem *Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech* ze dne 13. 6. 2015. V části VII. formuláře zaměřené na vlastnictví osobního majetku uvedla pouze: „*Nemajetná*“. Usnesením krajského soudu ze dne 19. 8. 2015, č. j. 52 Af 28/2015 – 58, byla vyzvána ke sdělení výše svých měsíčních příjmů, zaslání přehledu svých pravidelných měsíčních výdajů (a to účelově členěných), předložení přehledu o svých účtech u finančních ústavů a aktuálních výpisů z těchto účtů, jakož i předložení přehledu všech osob, s nimiž stěžovatelka žije ve společné domácnosti, a popsání majetkových poměrů těchto osob. Stěžovatelka reagovala na výzvu krajského soudu tak, že mu zaslala nový formulář, a to ze dne 21. 8. 2015, v jehož části VII. tvrdila: „*Nemajetná ve smyslu hotových peněz, vlastník papírových pohledávek*“. Přílohou krajskému soudu kromě jiného zaslala vyjádření ze dne 21. 8. 2015, v němž specifikovala osobní poměry členů své rodiny a rodinné příjmy i výdaje. V předmětném vyjádření taktéž tvrdila: „*Celkem tedy rodina v srpnu 2015 obdrží mimořádně v součtu částku 50.574 Kč měsíčně, z nichž však lze pro účely posouzení schopnosti žalobkyně zaplatit soudní poplatky v insolvenčním řízení zohlednit toliko částku 30.814 Kč[...]*“.

[15] Ve spise krajského soudu jsou dále založeny kopie dokumentů vztahujících se k insolvenčnímu řízení vedenému před Krajským soudem v Brně pod sp. zn. KSBŘ 27 INS 3244/2014. Konkrétně jde o *Návrh na změnu věřitele v insolvenčním řízení* vedeném ve věci dlužníka J. H., podaný stěžovatelkou a J. P. (matkou stěžovatelky), *Odstoupení od Smlouvy o postoupení pohledávek* uzavřené mezi stěžovatelkou a J. P. a *Dohodu o Vydání pohledávek* uzavřenou rovněž mezi jmenovanými. O těchto dokumentech se lze pouze domnívat, že byly vytištěny krajským soudem z insolvenčního rejstříku, dostupného z isir.justice.cz.

[16] Dne 16. 9. 2015 krajský soud z vlastní iniciativy požádal své občanskoprávní oddělení o zapůjčení sběrného spisu sp. zn. 1 Nc 3245/2015 a o předložení výpisu o soudních řízeních, jichž se účastní stěžovatelka nebo členové její domácnosti. Rovněž se obrátil na katastrální úřad s žádostí o poskytnutí přehledu vlastnictví těchto osob a žalovaného požádal o sdělení, zda některá z těchto osob vlastní vozidlo evidované v registru silničních vozidel. Ve spise krajského soudu jsou založeny dokumenty ze spisu 1 Nc 3245/2015, z nichž plyne, že V. P. (otec stěžovatelky) podal v exekučním řízení vedeném proti J. V. návrh na změnu v osobě věřitele. Návrh, aby na místo V. P. vstoupila do řízení stěžovatelka, jakožto vlastník pohledávky za J. V., však soudní exekutor zamítl; rozhodnutí soudního exekutora napadl V. P. podáním, o němž bylo zahájeno soudní řízení sp. zn. 1 Nc 3245/2015.

[17] Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že břemeno tvrzení o nepříznivé majetkové situaci tíží výlučně žadatele a není na soudu, aby z vlastní iniciativy vyhledával skutečnosti, které by žádost o osvobození od soudních poměrů odůvodňovaly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 – 50, publ. pod č. 537/2005 Sb. NSS). Nevěrohodnost či neúplnost tvrzení stěžovatele ohledně existence předpokladů pro osvobození od soudních poplatků přitom vylučuje, aby bylo žádosti vyhověno (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 39/2009 – 88, publ. pod č. 1962/2010 Sb. NSS). Současně však Nejvyšší správní soud zastává názor, že tvrdí-li účastník řízení, že nemá dostatečné prostředky, avšak existují-li pochyby o pravdivosti účastníkovy tvrzení, je na soudu, aby si, pokud možno v součinnosti s

účastníkem, dalším šetřením učinil co možná nejpresnější obraz o tom, jaké jsou skutečné majetkové poměry účastníka; při posuzování je třeba přihlídnout též k tomu, zda a popřípadě v jaké míře vede účastník další soudní spory či jiná řízení před orgány veřejné moci, na něž je pravděpodobně třeba vynakládat prostředky (srov. rozsudek ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 153/2015 – 27).

[18] Stěžovatelka v nyní souzené věci nepochybně neuvedla veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení její žádosti. V prvním vyplněném formuláři ze dne 13. 6. 2015 tvrdila, že je nemajetná; ve druhém formuláři ze dne 21. 8. 2015 toto tvrzení rozvinula pouze tak, že je nemajetná ve smyslu hotových peněz, avšak vlastní papírové pohledávky. Tyto papírové pohledávky dále nikterak nespecifikovala, neuvedla jejich výši ani nevyložila, co se termínem „papírové“ míní. Mezi četnými podklady, které krajskému soudu zaslala spolu s oběma vyplněnými formuláři, nelze nalézt žádný dokument, který by s tvrzeným vlastnictvím oněch pohledávek souvisel. Krajský soud nebyl povinen doplňovat za stěžovatelku její žádost o osvobození od soudních poplatků a *ex officio* zjišťovat, jaký majetek a v jaké aktuální hodnotě stěžovatelka (popř. členové její domácnosti) vlastní.

[19] Pokud však krajský soud na základě stěžovatelčiných tvrzení o vlastnictví „papírových“ pohledávek a o probíhajícím insolvenčním řízení (srov. stěžovatelčino sdělení citované v odst. [14] věta poslední tohoto rozsudku) pojal pochybnost, že stěžovatelčina žádost není úplná, bylo namístě, aby stěžovatelku opětovně vyzval k doplnění i v tomto směru (neboť první výzva krajského soudu ze dne 19. 8. 2015 nevedla stěžovatelku k tomu, aby svou žádost doplnila o specifikaci probíhajících soudních řízení a pohledávek v nich vymáhaných). Krajský soud naproti tomu z úřední povinnosti (což nebylo nezbytné, avšak také ne chybné) zahájil vlastní šetření za účelem ověření úplnosti a věrohodnosti stěžovatelčiných sdělení. Z dokumentů založených ve spise krajského soudu a odůvodnění napadeného usnesení však Nejvyšší správní soud seznal, že se postup krajského soudu omezil toliko na zjištění, že stěžovatelka neuvedla veškeré relevantní skutečnosti, a tudíž ji lze za takové pochybení „sankcionovat“ zamítnutím její žádosti o osvobození od soudních poplatků, potažmo o ustanovení zástupce. Krajský soud již nečinil žádné další kroky k tomu, aby si udělal co nejpresnější obraz o skutečných majetkových poměrech stěžovatelky. Nepokračoval ve svém šetření tak, aby zjistil, zda bylo v zahájeném exekučním či insolvenčním řízení vymoženo něčeho ve prospěch stěžovatelky, resp. nevyzval stěžovatelku k tomu, aby objasnila, zda jí plynou z těchto řízení nějaké prostředky, které by bylo možné k úhradě soudních poplatků použít, a/nebo aby konkretizovala své sdělení o vlastnictví „papírových“ pohledávek a vysvětlila, co se tím míní. Krajský soud se totiž spokojil s tím, že ověřil, že tvrzení stěžovatelky byla neúplná, a uzavřel, že je bez dalšího dán důvod pro zamítnutí žádosti. Stěžovatelka se přitom zjevně snažila krajskému soudu poskytnout detailní obraz o svých poměrech a byla součinná, o čemž svědčí už jen to, že na soudní výzvu k doplnění žádosti reagovala ještě v ten den, kdy výzvu obdržela, a společně s nově vyplněným formulářem a souvisejícím vyjádřením zaslala krajskému soudu mnohé další podklady obsažené na č. l. 73 – 176 spisu krajského soudu.

[20] Popsaný postup krajského soudu proto Nejvyšší správní soud považuje za příliš přísný a odporující účelu institutu osvobození od soudních poplatků, jímž mají být

pokračování

zmírňovány případně nepřiměřeně tvrdé dopady zákonů, a to tím, že je navrhovateli umožněn přístup k soudu a s ním spjatá ochrana jeho práv i v podmínkách jeho tíživé materiální a sociální situace (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2009, sp. zn. II ÚS 2432/08, dostupný z nalus.usoud.cz). Postup krajského soudu by neměl být natolik formalistický, aby ve svém důsledku znemožnil žalobci účinně hájit svá práva.

[21] Argumentace krajského soudu, který v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že „*současně žalobce prohlásil, že osobní majetek větší hodnoty nemá a že nevlastní pohledávky (srov. list číslo 66 soudního spisu)*“, postrádá oporu ve spisu. Na č. l. 66 spisu krajského soudu je totiž stěžovatelkou vyplněný (druhý) formulář ze dne 21. 8. 2015, v němž v kolonce určené pro specifikaci osobního majetku tvrdila, že je nemajetná ve smyslu hotových peněz, avšak vlastní „*papírové*“ pohledávky. Nejvyššímu správnímu soudu tak není zřejmé, jak krajský soud dospěl k existenci stěžovatelčina tvrzení o absenci pohledávek.

[22] Nejvyšší správní soud pro úplnost konstatuje, že skutečnost, že stěžovatelka vlastní pohledávky v nezanedbatelné souhrnné výši cca 13 100 000 Kč za třemi fyzickými osobami, sama o sobě neznamena, že aktuálně disponuje prostředky k úhradě soudních poplatků. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka o tyto pohledávky vede spory, lze dovodit, že se jedná o pohledávky, které nebyly uhrazeny řádně a včas. Je pravděpodobné, že se jedná o pohledávky těžko vymahatelné. Stěžovatelka ostatně možná právě z důvodu faktické nedobytnosti těchto pohledávek nepovažovala jejich existenci za natolik významnou, aby je blíže specifikovala. O těchto skutečnostech však lze pouze spekulovat, neboť ze spisu krajského soudu zjištěné nejsou.

[23] Námitku stěžovatelky, že v záhlaví napadeného usnesení nejsou uvedeny tituly soudců, kteří v její věci rozhodovali, nepovažoval Nejvyšší správní soud za důvodnou a způsobující zmatečnost. Uvedení dosaženého titulu soudců není povinnou náležitostí usnesení, neboť postačuje uvést jejich jména (viz § 54 odst. 2 věta první s. ř. s. ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.).

[24] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť o kasační stížnosti rozhodl bezodkladně poté, co mu byl postoupen spis krajského soudu a byly zajištěny veškeré náležitosti potřebné k jejímu projednání.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Ačkoliv stěžovatelka ve své žádosti o osvobození od soudních poplatků neúplně konstatovala, že vlastní pohledávky, aniž je blíže specifikovala, krajský soud pochybil, když nepřezkoumatelným způsobem dospěl k závěru, že stěžovatelka prohlásila, že pohledávky vůbec nevlastní. Nesprávný byl také postup krajského soudu, který stěžovatelku nevyzval k bližší konkretizaci jejích tvrzení a učinil jen takové kroky, které mu umožnily z čistě formálních důvodů stěžovatelčinu žádost o osvobození od soudních poplatků (a s tím související návrh na ustanovení zástupce) zamítnout bez toho, aby se snažil učinit si úplný obraz o jejích poměrech.

[26] Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.); zejména stěžovatelku vyzve, aby doplnila své tvrzení o vlastnictví „*papírových*“ pohledávek, tedy aby specifikovala, o jaké pohledávky jde, uvedla, zda je o nich vedeno soudní řízení, a konkretizovala, kolik bylo na předmětné pohledávky uhrazeno či vymoženo. Následně krajský soud vyhodnotí relevanci získaných informací ve vztahu k úvaze o schopnosti stěžovatelky soudní poplatek uhradit a znovu rozhodne o jejích návrzích. V rozhodnutí o věci samé rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu